

i Landet indføres saakaldte Subventionsapoteker, der kun kunne opretholdes ved Statshjælp, vil det være lidet heldigt", om der er flere. Altsaa naar i Thyland, hvor Forholdene ere noget lignende som her, mindst $\frac{1}{4}$ af Apotekerne kunne drives uden Medhjælp, maa det ogsaa kunne gaa ligesaadan paa saadanne Subventionsapoteker her i Landet, hvor der er lidet eller intet at bestille. Og naar det ærede Medlem henviser til, at vedkommende kan blive syg, maa jeg bemærke, at det samme kan jo hænde alle andre Mennesker. Paa en lille Jærnbane-station paa Landet er der jo kun en Stationsforstander, han kan jo ogsaa blive syg, men derfor siger man ikke, at der skal ansættes flere, men man sender en anden Mand i paakommende Tilfælde, saa det Spørgsmaal kommer man let over. Til den højtærede Justitsminister skal jeg bemærke, at det var noget, som den højtærede Justitsminister sagde, som forekommer mig at være Kvintessensen af det hele, nemlig at dette Forslag i reformatorisk Henseende, naar man skal beholde det nærværende, virkelig er udmærket. Det forekommer mig, at det er i Grunden det, som er det væsentlige i den højtærede Justitsministers Ytringer. Jeg mener ogsaa, at naar man skal beholde det nærværende, er det meget vanskeligt at reformere, saa hvis det har været Hensigten eller Maalet, kan jeg godt forstaa, at den højtærede Minister er tilfreds. For os andre synes det, som om der kunde være naaet adskilligt videre. Den højtærede Minister mente, at det Spørgsmaal slet ikke har været forelagt Kommissionen, hvorledes man skulde saa Medicinen billigere. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at der staar i Anmærkningerne, at det har været Opgaven at komme til de større og mindre Reforme, som fra forskellige Sider paatræbes, og jeg mener nu, at man nok kan sige, at det er en Reform, der paatræbes: at staffe saa billig Medicin som muligt. Dernæst sagde den højtærede Minister, at jeg levede i den Tro, at Apotekerne tjente 200 pCt., at de tjente Millioner, og at jeg derfor var kommen til det Resultat, jeg var. Nej, jeg fremhævede lige det modsatte; jeg fremhævede, at det var i Grunden sørgeligt, naar man saa hen til Regnskaberne, der forelaa, at det til Trods for, at der omtrent tjenes 200 pCt. paa Medicinen, dog viser sig, at Apotekerne kun have 6,000 Kr. Netto gennemsnitlig hver; de andre Penge gaa tabt i Kraft af Privilegiet, og derfor maatte man, naar man vil komme til den Reform at saa Medicinen billigere, absolut tage Hensyn til Privilegiespørgsmaalet og ikke gaa uden om

det. Jeg paaviste netop, at de farmaceutiske Medhjælpere tjente forholdsvis lidet. Af de to Millioner, som gaa med, saa de kun 400,000 Kr., og da der gives 330 Medhjælpere, og der i de 400,000 Kr. er iberegnet Kosten, vil det sige, at de med Kost kun have godt og vel 1,000 Kr. om Aaret. Naar man tager i Betragtning, hvor mange af disse Folk der ere gamle og skal føde Familier o. s. v., kan man ikke sige, at det er nogen stor Sum. Det er netop Privilegierne, som bevirke, baade at Apotekerne ikke kunne lønne deres Medhjælpere saa højt, som de maaste gerne vilde, og at vi ikke kunne komme dertil at saa Medicinen sat ned saa meget, som vi gerne ønskede. Ligeledes sagde den højtærede Justitsminister, at Kommissionen havde ikke nogen Anledning til at komme ind paa Spørgsmaalet om fri Apotekernæring. Det forekommer mig, at naar Kommissionen skal undersøge de forskellige Forhold, Apotekervæsenet vedrørende, og man saa samtidig faar et Andragende fra samtlige farmaceutiske Materialister i Danmark om det Spørgsmaal at give det fri, som kan sælges i Haandløb, er det et Spørgsmaal, Kommissionen ikke har kunnet afvise. Jeg har heller ikke sagt, at jeg var absolut stemt for den fri Apotekerdrift, men jeg sagde, at man maatte under saadan en Kommissions Arbejder som denne baade tage det Spørgsmaal op til Overvejelse og Spørgsmaalet om Statsdriften, men jeg har ikke udtalt mig absolut for nogen af Delene. Jeg skal ikke komme vidtløst ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Privilegier ere en Ejendomsret, det er jo et juridisk Spørgsmaal, men det er noget, som er klart, at det bliver givet til hver enkelt som et Privilegium, og nu bestemmer man her Forandringer i denne Ejendomsret, idet man siger, at naar en Apoteker bliver syg, tager man Ejendomsretten fra ham, idet han saa maa sælge det efter kortere eller længere Tids Forløb, uanset om der er en Køber, der kan betale det, og naar Manden dør, skal Enten sælge inden et vist Tidsrum. Det er altsaa ikke en Ejendomsret som enhver anden, der kan gøres Forandringer i den, og naar der kan gøres disse Forandringer, er det et Spørgsmaal, om man ikke kan gøre større Forandringer ogsaa. Med Hensyn til Spørgsmaal om billig Medicin, sagde den ærede Justitsminister, at det havde ikke ligget for i Kommissionen og desuden sad der fire Apotekere i Kommissionen, og det var Bævis paa, at man ikke kunde overveje det Spørgsmaal der, det var ikke det rette Forum. Jeg vil sige, at naar det ikke var Apotekere, der skulde kunne være med, hvem